

A TIZEDIK DÉMON

SZEMÁN ZOLTÁN

Szerző: Szemán Zoltán

Mű címe: A tizedik démon

Kiadás éve: 2021

A szerző és/vagy a szerző által hivatalosan megbízott kiadó a könyvvel kapcsolatos minden jogot fenntart!

A mű egy kitalált történet, minden egybeesés a valósággal csupán a véletlen műve. A műben megtalálható adatok, következtetések stb. nem feltétlenül tükrözik a vonatkozó tudományok jelenlegi hivatalos álláspontját!

Szemán Zoltán © 2021.

Tartalom

Prológus.....	5
Első rész.....	6
Második rész.....	26
Harmadik rész.....	46
Negyedik rész.....	69
Ötödik rész.....	93
Hatodik rész.....	131
Hetedik rész.....	162
Nyolcadik rész.....	195
Kilencedik rész.....	226
Tizedik rész.....	253
Tizenegyedik rész.....	280
Epilógus.....	308

Iddar három alaptörvénye:

- 1. Egy sien'ha sem okozhat semmilyen kárt a fajtársának!*
- 2. Aki a sien'ha vagy Iddar ellen fordul, annak bűnhődnie kell!*
- 3. Aki bennem (Iddarban) hisz, annak mindent szabad, hacsak nem ütközik az első vagy a második törvénybe.*

Prológus

A *Starhopper* csillaghajó a Föld körül keringő űrállomás dokkolókarjai között várakozott az indulásra. Kisebb-nagyobb szervizkapszulák, automatikus egységek, teherszállító űrsiklók nyüzsgöttek a hajóóriás körül. Az utolsó szállítmányokat igyekeztek még a fedélzetre juttatni, a végső ellenőrzéseket hajtották végre, mielőtt a személyszállító űrhajóflotta büszkesége több mint ezer utassal és százfőnyi személyzettel nekivág a közel egyhónapos útnak a Kal'nor rendszerbe. A *Starhopper* célállomása a hivatalos utasszállítás legtávolabbi állomásaként került regisztrálásra. Az ikercsillag körül keringő bolygó messze túl esett az emberlakta világűr határain, de a bolygó őslakói, a sien'ha faj szívesen látták az embereket. Igaz, csak mint turistákat, akik pénzt, rengeteg pénzt költöttek a Kal'noron. Keveseknek adatott meg, hogy eljussanak a távoli planétára, de aki járt ott, ódákat zengve tért haza. Volt, aki a fantasztikus ételeket, volt, aki a paradicsomi tájat dicsérte, de akadt olyan is, aki az emberhez valamelyest hasonlító sien'ha faj különlegesen figyelmes, szó szerint minden igényt kielégítő vendégszeretetét emlegette. Persze az utóbbit inkább csak meghittebb baráti társaságban, és a részletek mellőzésével.

Csupán néhány látogató tért haza keserű szájjal, de senki sem hitt nekik. Pesszimista, besavanyodott alakoknak tartották őket. Fanyalgóknak, akiknek semmi sem jó. Aki pedig egyenesen horrortörténeteket mesélt a Kal'norról, azt kinevették, bolondnak titulálták.

A tény azonban vitathatatlan volt, hogy minden járaton akadt egy-két utas, aki nem tért vissza onnan. De egy ismeretlen bolygó már csak ilyen. Veszélyekkel jár, amik néha áldozatot követelnek.

Első rész

Azaniel, emberi nevén James Fogg, fancsali képpel lépett be a kabinjába. Mint jól menő fegyverkereskedő megengedhette magának az elsőosztályt, de a számára kijelölt lakórész még így is túl kicsinek tűnt. Hiába a privát fürdő jakuzzival, az extra méretű ablak, amin majd az elkésző csillagok fényét bámulhatja heteken át, enyhe klausztofóbiát érzett, ahogy körülpillantott. Bekukkantott a hálószobába, és a hatalmas ágy láttán kicsit jobb kedvre derült.

A robothordár besuhant mellette és parancsra várva megállt a szoba közepén.

– Hova kívánja a csomagjait?

– Tedd csak az ágyra, majd én kipakolok.

– Igen, uram. Ahogy óhajtja, uram. Tehetek még valamit önért, uram?

A démon nem felelt, továbbra is kedvetlenül fintorgott.

A folyosón arra siető fedélzeti egyenruhás férfi lelassított, bekukucskált a nyitott ajtón.

– Minden rendben, Mr. Fogg?

– Ha már így rákérdezett – fordult a középkorú utaskísérőhöz a démon –, ez a legnagyobb kabinjuk? Nem tudna nekem egy másikat keríteni?

– Az első osztály minden szállása egyforma méretű. Esetleg megpróbálhatom, hátha valaki cserélne önnel...

– Hagyjuk! – legyintett Azaniel. – A prospektusban valahogy nagyobbnak tűnt. Én azt hittem, ez egy luxus csillaghajó.

A kék-fehér egyenruhás férfi bocsánatkérő mosollyal tárta szét a karját.

– Sajnálom, ha csalódást okozott, de remélem, majd a programok kárpótolják. Hogy csak egy példát mondjak, a mai vacsora után sorra kerülő zenés, táncos ismerkedési est...

– Ezt én is remélem, különben olyan negatív referenciát adok magukról a hálón, hogy csak úgy zörög! Na, viszlát! – intett búcsút a tébláboló férfinak.

Elküldte a robotot is, majd a hálóban leheveredett a hatalmas, régimódi ágyra. Az ablakkeretbe lassan bekúszott a Föld árnyékba forduló kékje.

Még el sem hagyták az orbitális pályát, máris honvágya támadt. Dühösen felpattant, és nekiállt kipakolni a ruháit.

„Micsoda marhaság! Démon, akinek honvágya van! Kapd össze magad, Azaniel, nem vakációra méész!” – korholta magát.

Közel négyezer nyár telt el a Földön, amióta kiérdemelte Lucifertől a kegyet, és először az emberek közé mehetett. Soha, egyetlen feladatot sem tagadott meg, lelkesen vetette magát minden megbízatásba, de a mostani nyugtalansággal töltötte el.

Alig negyven éve, amikor az emberiség először találkozott a lamrisszal, és kiderült, hogy rajtuk kívül még legalább húsz idegen faj él többé-kevésbé békében egymással a galaxis e szegletében, az emberek nyugtalansággal fogadták a hírt. A lamris után egyre-másra bukkantak fel az idegenek képviselői a Földön, magukkal hozva a technológiájukat, a kultúrájukat. Kereskedelmi, diplomáciai egyezségek születtek, megindult a hivatalos turistaáradat, és az idegenekkel szembeni kezdeti gyanakvás lassan eltűnt a köztudatból.

A pokolban is felpetzdült az élet. Lucifer úgy vélte, ideje kiterjesztenie a hatalmát, de ehhez szüksége volt több információra az idegen fajokkal kapcsolatban. Csámborgó turistának álcázva kilenc felderítő démont küldtek el a fényévekre eső világokba, de egy sem tért vissza. Egyetlenegy sem!

A kezdeti lelkesedés lelohadt, a főördögök egyre riadtabban lapítottak uruk színe előtt a szokásos heti találkozókon.

Mint egyike a legöregebb, legerősebb és legtapasztaltabb démonoknak, Azaniel kapta a feladatot, hogy kiderítse, mi történt a társaival.

Nem örült neki. Még soha nem járt messzebb a Földtől, mint a Mars, és kellemetlen meglepetésekre számított. Már a vörös bolygón is érezte, mintha csökkent volna az ereje, és úgy tűnt, minél távolabb kerül a pokoltól, annál gyengébb lesz. Rettegett a gondolattól, hogy mi történik majd vele száz-kétszáz fényévnyi távolságban. Ijesztő volt számára a gondolat, hogy az a kevés nyom, amit a Földön sikerült kiszimatolni, mind az ember által ismert egyik legtávolabbi rendszerbe, a Kal'norra vezettek. Ha ott bajba kerül, semmiféle segítségre nem számíthat. Idegen pálya, ismeretlen szabályok és rettentő távol a megszokott otthontól...

Még indulás előtt felkereste Raffist, a pokol levéltárának őrét és diakónusát az aggodalmaival. A vén ördög hümmögött egy sort, mielőtt felelt volna:

– A démonok ereje az emberekből és Luciferből fakad, hát logikusnak tűnik a félelmed. A Marson jóval kevesebb ember él, mint a Földön, szóval nincs mit csodálkozni, ha az erőd csökkent valamelyest.

– Örömmel hallom – fanyalgott Azaniel. – Ezek szerint, amikor megérkezek, annyi erőm sem lesz, mint egy beteg hernyónak? Vagy csimpaszkodjak rá valamelyik útitársamra?

– Nem feltétlenül szükséges. A gonosz mindenütt jelen van, csak meg kell találni a módját, hogyan meríts erőt belőle.

– Á, csak ennyi? És mégis hogyan csináljam? Nem ismerjük az idegen fajokat, nem tudjuk, mik a gyengéik, mikkel lehet őket bűnbe vinni, hogyan lehet kirobbantani egy jó kis háborút...

– Ebben nem tudok segíteni. Esetleg találj magadnak egy embert, aki hajlandó mindenhova veled menni. Belőle is erőt nyerhetsz – vont vállat az ördög.

– Ezt mondtad a kiküldött felderítőknak is? Úgy tűnik, nem vált be a tanácsod... – fújta dühösen Azaniel, azzal kirohant a levéltárból.

A csillaghajó teste enyhén megremegett, majd lassan kiúszott az orbitális pályán keringő úrkikötő dokkjából. A démon az ablaknál állva figyelte az elmaradó fémszerkezeteket, rakodókarokat, és nosztalgiával gondolt a múltra. Hol voltak már azok az idők, amikor százak integettek az óceánra kifutó gőzhajóknak...

Az interkomból felcsendülő kellemes női hang közölte vele, hogy pár perc múlva belépnek a hipertérbe, de addig is kéri, maradjon mindenki a kabinjában.

A démon elégedetlenül dobta le magát a legközelebbi, krémszínű fotelbe. A beépített érzékelők azonnal aktiválták az ülőalkalmatosság mikroszámítógépét.

– Parancsol masszázst, Mr. Fogg?

– Nem kell – morogta Azaniel.

– Értem, esetleg holografikus szórakoztatást?

A démon végigböngészte a fotel oldalából diszkréten előcsúszó optikai lapon felvillanó menüsört, végül vigyorogva rábökött a „Felnőtt témák” feliratú mezőre.

– Tökéletes választás, uram! – lelkesedett a számítógép. – Van valami speciális óhaja, vagy...

– Add az alapprogramot, aztán majd meglátjuk!

– Igen, uram!

A szoba közepén a szőnyegtől egészen a plafonig érő csillogó rúd jelent meg. Közvetlenül mellette egy negédesen mosolygó, alig valamit viselő nő holografikus képe jelent meg. Emberi szemnek az illúzió tökéletes volt, ám Azaniel érzékeit semmiféle háromdimenziós technológiai csoda sem tudta becsapni.

A kabin fényei elhalványultak, halk zene dallama csendült fel. A szőke táncosnő elkezdte a műsort, kéjesen, akrobatikusan vonaglott a ritmusra. Az egyetlen apró hiba az volt, hogy a nő feje felett hamarosan felvillant egy aprócska üzenet: „Kíván a következő szintre lépni?”

– Naná – helyezkedett el kényelmesebben a démon.

A táncosnő sokat gyakorlott mozdulattal leoldotta a kebleit fedő fátyolszerű felsőt, majd huncut mosollyal meglóbálta és a földre dobta.

Azaniel szeme elkeskenyedett, előre hajolt. Valami nem volt rendben a hologrammal. Túl tökéletes, túl életszerű... Felpattant, és megpróbálta megérinteni a nőt, de keze csak a levegőt markolta.

„Hülye vagy! Ez csak egy hologram!” – korholta magát.

– Szünet! – vetette oda a számítógépnek. – Milyen chipkészletet használsz?

– Sajnálom, de ezt a kérdést nem értem. Kérem, fogalmazza át!

A démon bosszankodva nyúlt a fotel optikai lapjához, majd behunyta a szemét. Nem kellett nagyon erőlködnie, hogy beelásson a gép lelkébe. Meghökkenve pattant fel a szemhéja: a holokivetítő vezérlőelektronikája meglepően réginek bizonyult. Arra is rájött, hogy a show nem felvételtől fut.

– Akkor hogyan? – töprengett félhangosan, majd kisvártatva felnevetett. – Hát persze! A kép holografikus, de valahol a hajón egy valódi nő táncol! Na, így mindjárt jobban tetszik a dolog! Számítógép! Folytasd!

Visszatelepedett a fotelbe, és miközben figyelte, amint a táncosnő megszabadul falatnyi szoknyájától is, Azaniel elhatározta, kihasználja az ismerkedési estét...

***

Nadia undorodva nézte a fal tövében üldögélő fedélzetmestert. A pohos férfi elködösült tekintettel bámult a raktárban felhalmozott, lerögzített ládák és kisebb konténerek felé. A lány tudta jól, a nyálát csorgató fickó nem a rakodóteret látja maga előtt. A férfi tompa hörrenéseit hallva nem is akarta tudni, hogy vajon miféle ocsmány fantázia elevenedett meg a pasas fejében.

A lány rápillantott az agyhullám módosító apró kijelzőjére. Még volt két perce, mire a teljes program lefut, de elővigyázatosságból összekócolta szénfekete hosszú haját, ledobta vastag bőrből készült dzsekijét és a felsője gyorszárját is lejjebb mozdította. Éppen csak annyira, hogy úgy nézzen ki, mint aki sietve kapta magára a ruhadarabot.

A pasas hörgése felerősödött, majd pár kurta, határozottan röffenésszerű hangot kiadva lassan magához tért. Nadia gyorsan a zsebébe rejtette az alig féltényérnyi tudatmódosító kütyüt, és a férfi elé állt. Egyszerre forgott a gyomra és tört rá a nevetetheték a pasas nadrágja elején terjengő nedves folt láttán.

A fedélzetmester, mint aki kómából ébred, lassan megmozdult. Kótyagosan pislogott fel a lányra.

– Azt a...

– Na, jó volt?

– Az nem kifejezés! – próbált feltápaszkodni a pohos férfi. – Ki sem néztem volna belőled, hogy ilyen tudsz a száddal, meg a nyelveddel... Mit is mondtál, hány éves vagy?

– Huszonnégy – hazudta Nadia.

– Ilyen fiatalon ekkora gyakorlat? – vigyorodott el a fickó. Semmi csábos nem volt a mimikájában.

– Hát, ja. Az élet már csak ilyen – vont vállat tettetett közönnyel a lány. – Szóval, áll az alku? Nem köpsz be?

A férfi megvakarta kopaszodó fejét, és a szemében mohó fény gyúlt.

– Lehet róla szó, de csak akkor, ha azt az ostoronyeles játékot továbbfejlesztjük.

Nadia lehajtotta a fejét, hogy elrejtse az arcát. Sejtelme sem volt, hogy a pacák miket csinált gondolatban vele. Igaz, nem is nagyon érdekelte, egészen addig, amíg a férfi szentül hiszi, hogy valóban megtörtént, és nem teszi be őt egy mentőkapszulába félúton a Kal'nor felé.

– Oké, meglátom, mit tehetek érted. Most viszont, jobb, ha mész, mielőtt valaki hiányolni kezd. Ja, és cserélj nadrágot, mert úgy látom, történt egy kis utóhatás.

A pasas csodálkozva lepillantott.

– Kis? A fenébe is! Igaz, ez semmi ahhoz képest, amikor te...

– Persze, persze, csak menj már, oké? – vágott a lány türelmetlenül a fickó szavába.

„Más se hiányzik, mint hogy ez disznó elmesélje, mit művelt velem gondolatban!” – berzenkedett.

A fedélzetmester még mindig kicsit kábán elkacsázott az egymásra halmozott ládák rendezett sorai között. Nadia megkönnyebbülten hallotta a becsukódó raktárajtó elektromos zizegését.

A lány gondterhelt arccal huppant le egy pótalkatrészekkel teli alacsony hordozó konténerre. Vaskos bakancsba bújtatott lába ideges ritmust vert a fémpadlón. Egyszerre átkozta és áldotta a tudatmódosító eszközt. Az ovális, kicsit a régimódi távirányítókra emlékeztető készülék már sokszor húzta ki a slamasztikából, de sok bajt is okozott.

Az eszközt majd' egy éve lopta el egy valgran kuplerájból. York Megacity külső kerületeiben virágoztak a féllegális bordélyházak, különösen az olyanok, ahol idegen fajok képviselőit is alkalmazták. Igaz, a legtöbb ott dolgozó lány, fiú vagy egyéb nemű korántsem önszántából vállalta a munkát. Kit pénzzel, kit zsarolással vettek rá, hogy kiszolgálja a kuncsaftok igényeit. Persze, a zsaruk is tudták, de mivel hivatalosan soha senki nem tett panaszt, legfeljebb a fogukat csikorgathatták. Az sem ment ritkaságszámba, hogy maguk a rendőrök is csatlakoztak a rendszeres látogatók népes táborához, természetesen szigorúan civilben.

Nadia büszke volt rá, hogy ő nem süllyedt le arra a szintre, hogy a testét árulja. Amióta tizenhat éves korában otthagya a nevelőapját, leginkább tolvajkodott, ártatlan turistákat vert át, alkalmanként piti betörésekből élt. Közel két éven keresztül sikerült elkerülnie a bajt. Ezalatt azt kell érteni, hogy a zsaruk nem kapcsolták le, egyik banda sem kebelezte őt be és még az esetleges erőszakot is sikerült elkerülni. A valgran kupiba is csak azért kéredezkedett be, mert körül akart nézni, és ha az alkalom úgy hozza, elcsenni egy-két pénzre váltható apróságot. A gyanakvó tekintetű, nagydarab nőférfi tulaj körbevezette, közben mutogatott, magyarázott a leendő prostijelölt lánynak. Nadia lelkesen bólogatott, majd, amikor az egyik szoba került sorra, az ósdi éjjeliszekrényen megpillantotta a mini holo-kontrollernek hitt eszközt. A tulaj nem vette észre, amikor a lány zsebre vágta a kütyüt.

Nadia egy lebontásra váró kétszáz éves bérházban élt, ahol már szinte semmi sem működött, de legalább lakbért sem kellett fizetni. Hazaérve magára zárta az ajtót, és a festéket, vakolatot már csak hírből ismerő egykori nappaliban letelepedve bekapcsolta a készüléket. A készenléti fény ugyan felizzott, de semmi más nem történt. Egyre dühösebben nyomkodta a gombokat, de egy fia holoképet sem sikerült elővarázsolnia belőle. Ahogy

elkeseredetten nézegette az apró eszközt, véletlenül maga felé fordította a vastosabb végét, és megtapasztalta élete legfelkavaróbb élményét. Az elkövetkező húsz percet a saját fejében, saját magával töltötte extázisban. Szerencsére az eszköz programozása mindössze ennyi időt engedélyezett. Amikor pihegve magához tért, ijedten eldobta a tudatmódosítót, és remegő lábakkal a lepukkant mosdóba botorkált. A hidegvíz sem segített, hiába mosta meg az arcát. Pontosan úgy érezte magát, mint aki a jó ég tudja hányszor... Mikor belenézett a repedt tükörbe, kényszeredetten felnevetett.

– Mindig is tudtam, hogy én vagyok a legjobb társaság magamnak!

A kütyü azonban már másnap jó szolgálatot tett. Sikerült néhány kreditet kicsalni pár béna denebi látogatóból. A lelkes hazudozásáradatot a város történelméről a pufók házaspár meglepően bőkezűen jutalmazta meg. Boldogan iszkolt haza, de a kapualjban erős kéz markolta meg a vállát. Benga, Big Joe gorillája lihegett rá tömény alkoholszagot.

– Hova, hova, kicsikém?

– Engedj el, te... – próbálta kitépni magát a részeg férfi szorításából. Igaz, ennyi erővel acélláncokat is megpróbálhatott volna szétszaggatni, kábé ugyanennyire lett volna eredményes.

– Dehogyan engedlek! Már figyellek egy ideje, és bejössz nekem!

Nadiának eszébe jutott a kupiban szerzett eszköz, elmosolyodott.

– Oké, de ne itt! Gyere fel hozzám!

A húshegy elégedetten felmordult, és engedelmesen a lány után ballagott.

A kis készülék működött, tökéletesen tette a dolgát. A lány csak pár másodpercig figyelte az ágyon meztelenül vonagló behemót fickót, majd enyhe undorral kivonult a szobából. Nem figyelte az időt, ám egyszer csak arra eszmélt, hogy a csupán alsónadrágot viselő Benga kitámolyog a nappaliba.

– Hogy a francba öltöztél már fel?

– Gyors vagyok, nagyon gyors.

A fickó lerogyott az öreg kanapéra, a bútor meg kis híján összeszakadt a váratlan súly alatt.

– Te, ha ezt tudom, hát hamarabb becserkészlek – morogta a férfi.

– Ennyire jó volt?

– Hajjaj! De ne bízd el magad, azért dugtam már jobbat.

Nadia szomorkás képet vágott, és igyekezett visszafojtani kitörni készülő nevetését.

– Hát, ha adsz még egy esélyt... Hátha a második menet jobb lesz.

– Második? Huszonmásodik! – röhögött fel a hústorony. – Csibém, úgy lelaktál, mint betamorfín a kezdő kábszerest!

– Oké, ha nem bírod a gyűrődést – vont vállat a lány.

– Na, nem azt mondtam! – tápázkodott fel Benga. – Jól van, te akartad, gyere csak vissza a hálósobába. Vagy tőlem akár itt is maradhatunk.

– Nem, nem! Irány a háló!

Amikor a gorilla fél órával később rogyadozó lábakkal kicammogott az ajtón, Nadiából kitört a percekgig tartó, szívből jövő kacagás.

A jókedve nem sokáig tartott, mert az a barom Benga elhíresztelte, Nadia micsoda hatalmas numera. Erre már a húshegy főnöke is felfigyelt, és két nappal később a testőr megjelent a lány lakásán, hogy Big Joe színe elé vigye.

A kutyü ugyan tökéletesen működött a szikár, negyvenes évei végén járó férfin is, de hamarosan támadt egy kis baj. Az a perverz alak szerette az édeshármast, és a készülék nehezen birkózott meg egyszerre két elmével. Az eszközt bármilyen sztenderd energiaforrásból fel lehetett tölteni, de nem tudott egyszerre üzemelni és töltődni is. A húszperces üzemidő két emberrel lecsökkent kevesebb, mint a felére. Big Joe és az aktuális partnere is értetlenkedve fogadta a hírt, hogy a közel egyórásnak hitt orgiájuk alig pár percig tartott csupán.

Nadia rémülten keresett fel egy ismerős technikust. Az idős férfi leültette a műhelyében, ami leginkább egy mészárszékre emlékeztette a lányt. Azt leszámítva, hogy a felaggatott android végtagok, torzók némelyikéből vér helyett ionizált folyadék csepegett alá. Az öreg szaki pár perces hümmögéssel egybekötött vizsgálódás után visszaadta az eszközt.

– Kislány, fogalmam sincs, mi ez. Még soha nem láttam hasonlót sem. Az érintőgombok jelei is lekoptak, hát még azt sem tudom megmondani, hol gyárthatták...

Aznap este ismét jelenése volt a bandavezérnél. Nem mert elmenni, érezte, hogy baj lesz. Helyette felkönyörögte magát egy Ausztráliába tartó tehersiklóra, és remélte, hogy ezzel kitörli magát Big Joe emlékeiből. Tévedett. Alig egy héttel később a maffiafőnök pribékjei rátörték az ajtót, csupán a szerencséjének köszönhetően, hogy sikerült időben kiugrania az ablakon.

Rádöbrent, hogy nem maradhat a Földön. Bárhova is megy, Joe a nyomára bukkan. Ismét csak a tudatmódosítót használva sikerült jegyet szereznie a *Starhopper*-re, harmadosztályra.

Azonban alig lépett a fedélzetre, az a tetű fedélzetmester kiszúrta őt, rájött, hogy valami nincs rendben a személyazonosságával. Tetszett vagy sem, ismét kénytelen volt bevetni az eszközt, hogy a pocakos fickó hallgatását megvásárolja.

Pár napig rendben is ment minden. Elbújtak a rakodótérben, majd fél óra múlva a pasas boldog vigyorral az arcán távozott. Azonban úgy tűnt, hogy férfi már nem éri be ennyivel.

Nadia bajban volt megint, mert ahhoz, hogy a kéjgép hatásfokát növelni tudja, szüksége lett volna egy normális számítógép terminálra. Habár korántsem bízott benne, hogy a csillaghajó központi agya okosabb lesz, mint a földi társai. Még odahaza az öreg technikus is rákötötte a saját felspécizett masinájára, de a számítógép kerek-perec megtagadta, hogy kommunikáljon az eszközzel.

A lány eljátszott a gondolattal, hogy megpróbálkozik a kabinjában található terminállal, de hamar letett róla. Részint, mert két másik nővel osztozott a szűk kis fülkén, részint pedig, mert sejtette, hogy a kabinok termináljai alapból csak korlátozott hozzáférést biztosítanak. Ha tehette volna, egyből az MI magjára köti a küttyüt, de oda betörni lehetetlen feladatnak tűnt.

„Mindegy, meg kell próbálnom, különben tényleg egy mentőkapszulában kuksolhatok napokig, mire az úrszaruk vagy a katonák összeszednek” – gondolta keserűen.

Elhatározta, hogy amint a jónép eltakarodik aludni, keres egy kevésbé feltűnő helyre telepített szolgálati terminált.

***

Azaniel unatkozva baktatott a kihalt folyosón, a vastag, puha szőnyeg elnyelte lépteinek zaját. Elhaladt egy privát klub bejárata előtt. Az ajtón túlról halk zeneszó áradt. A démon megtorpant, majd legyintett és továbbindult. Aznap éjjel nem volt kedve ilyen jellegű bűnökhöz. Na, meg aztán nem is akarta túlzottan felhívni magára a figyelmet. Éppen elég volt, hogy az ismerkedési esten sikeresen a kabinjába csábított egy asszonyt, majd hagyta, hogy a férj rájuk bukkanjon. A köpcös, izzadó pasashoz úgy illett a magas karcsú felesége, mint gumicsizmához a balettszoknya. Mindenesetre gyönyörű patália lett a dologból. A kivörösödött képpel ordító férjet majd' megütötte a guta, a nő halottsápadtan igyekezett takargatni magát az ágyban, a két biztonsági őr pedig azt sem tudta, hova nézzen zavarában. Egyedül a démon maradt nyugodt. Vidáman ücsörgött a fotelben és élvezte a jelenetet.

Négy nap telt el azóta, és a pletykák szerint, az asszony külön kabinba költözött. Azonban a démont ez már nem érdekelte. Viszont, amikor a harmadtszot félrehívta, és arra kérte, hogy ne tegye pokollá az utazás közel egy hónapját, Azaniel eltűnődött, és belátta, tényleg jobb lesz, ha kicsit visszafogja magát.

Azóta jól viselkedett, csendes mosollyal fogadta a gazdag utastársai gyanakvó, megvető vagy éppen kíváncsi pillantásait, amikor megjelent a közös étkezéseken.

Aznap éjjel azonban nem bírt magával. Járt a első osztály folyosóit, lekukkantott a másod- és harmadosztályra is, de nem lelte a helyét. Beült egy terembe, hogy megnézzen egy interaktív holofilm, de pár perc után elunta. Kilépett a vetítőteremből, és meghökkenve állapította meg, hogy már fél három felé jár az idő. Utolsó reménye, hogy idegösszeroppanást okozzon az éjszakás séfnek, összeomlott, amikor a konyhát zárva találta. Az ajtón világító felirat szerint leghamarabb hat órákor lehet élő rendelést leadni, de addig nyugodtan használhatja az ételautomatákat.

„Még hogy első osztály! A francot! Miféle kiszolgálás az ilyen?” – füstölgött magában.

Megnézte magát az üres étterem üvegfalú tükrében és határozottan elégedett volt a látvánnyal. Makulátlan, állógalléros fehér öltönye tökéletes kontrasztban állt sötét hajával és enyhén kreolos bőrével. Csókot dobott a saját tükörképének, és már kifordult volna a helyiségből, amikor a konyha felől csattanást hallott.

„Nocsak! Hát mégis van itt valaki a személyzetből?” – derült jobb kedvre.

A konyharészleg ajtaját még az ő VIP kódja sem nyitotta, de ugyan meddig tarthat vissza egy démont egy vacak kis elektromagnetikus zár? Mondjuk, két másodpercig...

Azaniel óvatosan benyitott. A ragyogóan tiszta előtér hatalmas konyhába vezetett. A felhangzó tompa káromkodás, majd az azt követő döndülés még távolabbról, a konyhafőnök irodája felől jött.

Bár elég gyerekes csínytevésnek tartotta, de gondolta, ráhossa a frászt az irodában ügyködő emberre.

„A kis öröm is öröm...” – vigasztalta magát, miközben az ajtóhoz osont.

A kisebbfajta szoba méretű helyiség berendezése csupán egyszerű asztalból, pár székből és egy terminálkonzolból állt. A falakra erősített képekről a főszakács ostobán vigyorgó kölykei bámultak a belépőre.

Azaniel első pillantásra felmérte, hogy a terminál fölé görnyedő fiatal nő semmiképpen sem lehet tagja a legénységnek. Hosszú, lófarokba kötött haja aligha illett volna a konyhába, hogy a lány méreténél két számmal nagyobb, kopott bőrdzsekit már ne is említse a démon. A viseltes bakancs és az olcsó, testre simuló sötétkék nadrág sem tartozott a személyzet rendszeresített ruhatárába.

– Jó estét! – köszönt hangosan Azaniel.

A lány rémülten megfordult, és a démonra bámult. A fekete szemében csillanó ijedtség is elárulta: rosszban sántikált.

– Ki a fene maga? – mérte végig Azaniel elegáns öltönyét.

– Csupán egy aggódó utas, de ugyanezt én is kérdezhetném.

– Semmi közö hozzá! – kapott fel a lány egy ovális készüléket a terminál pereméről. – Viszlát!

– Ne olyan sietve, kislány! Mit keres maga itt?

– Csak használni akartam a terminált, de...

A démon figyelme elterelődött, tekintete a lány kezében szorongatott kütyüre tévedt. Azaniel belső vészcsengője felberregett: halványan, de a démon számára jól érzékelhetően negatív, gonosz energia szivárgott az ismeretlen tárgyból.

– Mi az ott a kezében? – szakította félbe a fiatal nő hebegését.

– Hogy ez? – villant fel mosoly a sötétvörösre tetovált ajkakon. – Megmutatom!

A lány felemelte az eszközt, majd megérintett rajta egy gombot. Pár másodperc múlva, immár ijedtebb arccal megismételte a műveletet. Hamarosan már szinte pánikba esve nyomkodta a kézi készülék gombjait.

– Nos? Meddig várjak? – vigyorodott el a démon. – Ha nem bánja, közben megreggeliznék...

– Bedöglött ez a vacak! – jajdult fel a lány, majd gyanakodva a férfira kapta a tekintetét.

– Hé! Maga ember?

Azaniel kissé meghajolt.

– Ha arra kíváncsi, hogy idegen lény vagyok-e, a válaszom: nem. Ja, és android sem vagyok. Szóval, mi az az ízé?

– Semmi köze hozzá! – vágta zsebre a lány az eszközt, de rémült tekintete már a menekülési útvonal után kutatott.

– Oké, szerintem rosszul kezdtük a mi kis kapcsolatunkat. Az én nevem James Fogg, üzletember, a *Starhopper* első osztályú utasa. És maga ki lenne?

– Nadia West – morogta a lány és az ajtó felé mozdult. – Engedjen!

– Miért? Olyan jól eldiskurálunk, nem? Persze, ha a biztonságiakkal szeretné folytatni a csevegést, semmi akadály, csak egy hívásomba kerül...

– Rohadjon meg! Mit akar? – sziszegte elkeskenyedő szemmel Nadia.

– Már mondtam! – sóhajtott fel a démon. – Árulja el, miféle szerkezetet rejteget a zsebében?

– Ha tudnám, sem árulnám el. Engedjen, különben elkezdek sikítani, és majd azt mondom, megpróbált megerőszakolni!

Azaniel elnevette magát.

– Ügyes, de nem jött be! Maga szerint kinek hisznek majd? Egy befolyásos fegyverkereskedőnek, vagy egy csóró fiatal lánynak? Tudja, mit? Inkább adja ide nekem, és felejtjük el, hogy találkoztunk!

– Eszemben sincs! És ha nem takarodik az utamból... – rántott elő egy apró kést a lány. A leginkább csak zöldségdarabolásra használható hüvelykujnyi lézerpenge zizegve kelt életre.

– Vigyázzon, még megvágja magát vele! – röhögött fel Azaniel. – Na, legyen jó kislány, adja ide azt a kütyüt!

– Nem!

A démon meghökkent. Találkozott már erős akaratú emberekkel, de sötét ereje mindig győzött. A lányt azonban mintha valami pajzs védte volna, Azaniel kérése lepattant róla. A férfi megpróbált bepillantást nyerni Nadia lelkébe, és nem tetszett neki, amit ott látott. A fiatal lány ugyan csak nyomokban, de olyasmi szikrával rendelkezett, amit egyetlen pokol teremtenye sem kedvelt...

Egyikük sem vette észre az ajtókeretben felbukkanó biztonsági őrt.

– Hé! Maguk hogy jutottak be ide? Ez lezárt terület! – kúszott a megtermett egyenruhás keze a pisztolya markolatára.

Azaniel kelleetlenül fordult a nagydarab, kopasz férfi felé.

– Csak egy kis éjszakai rágcsálnivalót kerestünk.

Az őr a démon mellkasán megvillanó VIP kitűző láttán lazított a testtartásán, és megrázta a fejét.

– Sajnálom, uram, de utasok nem jöhetnek be ide. Kérem, távozzanak! Biztos vagyok benne, hogy ön és a kedves lánya...

A démon elképedve pislogott az önérzetét páros lábbal megtaposó őrre. Még hogy a *lánya?*

– Nem vagyok a lánya! – horkant fel Nadia dühösen. A lézerkés addigra már eltűnt a kezéből.

„Gyors a kicsike, meg kell hagyni!” – ismerte el magában a démon, majd a tétovázó biztonsági emberhez szólt:

– Nadia a menyasszonyom, nem a lányom.

A fiatal nő már szóra nyitotta volna a száját, de Azaniel szemének villanására meggondolta magát és inkább hallgatott.

– Értem, elnézést, nem tudtam – nyögte zavartan az őr, ám a kötelességtudat ismét elhatalmasodott rajta. – Hogyan jutottak be ide? A konyha zárva, és még a VIP kód sem képes kinyitni az ajtót!

– Ebből elég – morogta Nadia, azzal előkapta az alig féltényérnyi eszközt és a gyanakvó biztonsági emberre irányította.

Azaniel döbbsen hátrált pár lépést. A lány nem láthatta, de démoni mivolta miatt ő igen: a készülékből, jobb szó híján, mintha fekete, csillogó fénysugarak törtek volna elő, és behatoltak az őr fejébe. A fegyveres szeme elhomályosodott, majd érthetetlenül motyogva a falnak tántorodott és ülő helyzetbe csúszott.

„Lucifer patájára, mi a fene ez?” – meredt a csendben nyöszörgő, vigyorgó őrre.

Arra eszmélt, hogy a lány megpróbál elsuhanni mellette. Villámgyorsan utánanyúlt, megához rántotta.

– Engedjen, maga perverz disznó – küzdött Nadia, majd, hogy hiába rúgkapált, mással próbálkozott. – Mindjárt magához tér az őr!

– Nem úgy néz ki. Akármit is csinált vele, teljesen kiütötte a fickót.

– Eresszen!

– Figyeljen rám! Alkut ajánlok! – dörrent rá a démon és még szorosabban ölelte magához a lányt. Azanielt furcsa, megmagyarázhatatlanul kellemes érzés töltötte el Nadia közelségétől. Eltartott pár pillanatig, amíg le tudta magáról rázni a hirtelen támadt gyengeségét.

– Miféle alkut? – csillapodott le kicsit a lány.

– Az út hátralevő részében maga a külvilág felé a menyasszonyom lesz. Van egy olyan sejtésem, hogy maga nem egyike a tipikus utasoknak, igaz? Ne is válaszoljon, szinte biztosra veszem, hogy vaj a fején. Nos, a személyem, és az első osztály privilégiumai megvédik majd a kellemetlen kérdésektől. Viszont, cserébe összedugjuk a fejünket, és kitaláljuk, mi ez a vacak, és hogyan működik. Mit szól hozzá?

Mire a démon befejezte a beszédet, Nadia már mozdulatlanul figyelt.

– Oké, lehet róla szó. De tisztázzunk pár dolgot, így előre.

– Rendben, halljam!

– Először is, engedjen el, de sürgősen! Úgy érzem, magánál kezd kicsit túl forróvá válni odalent a reaktor, és én korántsem vagyok ehhez megfelelő hangulatban...

Azaniel csak ekkor döbrent rá, hogy a lány szoros közelségére a férfitest ösztönösen engedelmessé vált a biológia parancsának.

– Hoppá, bocsánat! – engedte el Nadiát.

– Na, ez már egy ígéretes kezdet – lépett arrébb a lány, és szembefordult a démonnal. – Másodszor, a kütyü az enyém, és ne próbálja megszerezni tőlem! Hacsak nem akarja az ujjai helyett kötőtűvel piszkálni az orrát az élete hátralevő részében.

A démon vigyorogva bólintott. Egyre jobban kedvelte a lányt.

– Ez csak természetes. Egyéb?

– Beköltözöm a kabinjába, de eszébe se jusson kihasználni a helyzetet! A menyasszonyságom a folyosón kezdődik, odabent idegenek vagyunk. Világos?

– Mint a nap. Bár én inkább partnereknek hívnám magunkat.

– Harmadszor, ha nyilvános helyen megpróbál fogdosni, csókolgatni, ne lepődjön meg, ha hatalmas pofonnal, esetleg tökönrúgással díjazom majd az igyekezetét.

– Értem, de adódhatnak bizonyos helyzetek, amikor az emberek előtt is kénytelenek leszünk kicsit szorosabb kapcsolatot létesíteni – rázta meg a fejét Azaniel.

– Mondjon egy példát, ha tud! – tette Nadia csípőre a kezét szkeptikusan.

– Például, ha nyilvános helyen kell elbúcsúznunk. Kézfogással nem szokott egy jegyespár sem elválni. Vagy, ha a vacsora után táncolunk...

– Jó, jó! – vágott közbe a lány. – Ha olyan a szitu, akkor oké, de ne vigye túlzásba! Ja, még valami! Tegeződnünk kellene, hogy hihetőbb legyen a jegyességünk. Apropos, honnan a fenéből vette ezt az archaikus dolgot? Menyasszony...

– Én már csak ilyen régivágású vagyok – vigyorodott el a démon.

– Aha, éreztem – húzódtott gúnyos mosolyra Nadia szája, miközben futó pillantást vetett a férfi nadrágjára.

– Hé, arról nem tehetek! – csapott át védekezésbe a démon.

– Ja, de azért figyelj oda, hogy ne történjen hasonló baleset a jövőben.

– Sose lássam anyám sírját! – emelte fel Azaniel esküre a kezét.

Nadia meglepődött a mozdulatra, majd a fejét csóválva kurtán felnevetett:

– Te aztán tényleg fura fickó vagy! Melyik történelmi adattárban porosodtál eddig?

– Majd később elmondom, de azt hiszem, a barátunk kezd magához térni – intett Azaniel a nyugtalanul mocorgó biztonsági őrré.

– Egy frászt! – legyintett a lány. – Most kezd csak izgalmassá válni a képzelgése.

– A micsodája? – nézett nagyot a démon.

Nadia elpirult, de állta a férfi tekintetét.

– Ez a kütyü, amit én csak kéjgépnek hívok, egyfajta erotikus delíriumot bocsájt az emberre.

– Tényleg? Mennyire erotikust? – csillant fel mohón a férfi szeme.

– Na, ennyit a régivágású úriemberről – fújtt bosszankodva a lány. – Oké, vezess a kabinodhoz!

– A holmid?

– Nincs semmi olyan, amiért kár lenne, szóval, inkább nem mennék le érte a harmadosztályra.

– Helyes, akkor irány utánam! Azaz, mivel mi egy pár vagyunk, talán, ha kézen fogva, esetleg egymást átölelve...

– Felejtsd el! – taszigálta ki Nadia a vigyorgó démont a konyhafőnök irodájából. – Látom már, piszok hosszú három hétnek nézünk elébe.

Azaniel gondolatai azonban messze jártak. Nem elég, hogy a galaxis másik végébe utazik, és eltűnt társai után kell nyomoznia, még újabb rejtéllyel is gazdagodott a küldetése. Lopva a csendben mellette ballagó lányra pillantott, és eszébe jutottak a pokolbeli diakónus szavai: *„Esetleg találj magadnak egy embert, aki hajlandó mindenhova veled menni. Belőle is erőt nyerhetsz.”*

A lány leesett állal lépett be Azaniel kabinjába. Körbejárta a nappalit, bekukkantott a szekrényekbe, elégedett mosolyt villantott fel a privát jakuzzi láttán. A démont kissé bosszantotta, hogy Nadia úgy viselkedik, mint a csapatai felett szemlét tartó tábornok. A férfi szemöldöke akkor szaladt csak fel jobban a homlokán, amikor a lány ledobta a dzsekijét a sarokba. Akárhogy is nézte, a természet nem fukarkodott a bájakkal, amikor Nadia került sorra.

– Remélem, van szemspecialista a hajón – vetette le magát a lány a fotelbe.
– Tessék? Miért? – hökkent meg a démon.
– Hogy visszagyömöszölje a látószerveidet a helyére.
– Arról volt szó, hogy ne nyúljak hozzád. A bámulás nem része az egyezségünknek.
– Oké, akkor készíts rólam holoképet, azt bámulhatod.
– Rendben, de csak ha meztelenül állsz hozzá modellt – vágta oda dühösen Azaniel.
„Micsoda szemtelen egy csaj! Tényleg hosszú utunk lesz így!” – fortyogott magában a démon egy sort.

– Álmodozni szabad, az ingyen van – fintorodott el Nadia, majd hirtelen felpattant. – Megyek zuhanyozni, utána pedig alszom egy jót. A kanapé a tied – bökött a nappali kurta szófájára a lány, azzal elviharzott a fürdőbe.

Mindent összevetve, a démon megkedvelte alkalmi útitársát. Nadia határozottan emlékeztette őt az első szeretőjére, Sarishára. Kellemes időt töltöttek együtt, és még egy kicsit sajnálta is, amikor meg kellett ölnie a pásztorlányt...

Egy óra múlva Nadia már birtokba vette a hálószobát. Magával vitte a furcsa készüléket és a lézerkést is. Mielőtt becsukódott volna mögötte az ajtó, még odaszólt a démonnak:

– Semmi huncutság! Nagyon éberem alszom!

A hálószoba ajtaja a helyére csúszott, és a keretbe épített apró jelzőfény pirosra váltott: a lány bezárkózott.

Azanielből kirobbant a nevetés, nem tudta komolyan venni a fürdőlepedőbe csomagolt, krumplihámozó késsel fenyegetődző Nadiát. A törölközőről eszébe jutott, hogy ruhákat kell szereznie. Egy jólmenő üzletember menyasszonya nem bóklászhat munkásbakancsban és koszlott bőrdzsekiben. Sóhajtvá érintette meg a fotel karfájába épített panelt, majd az előkúszó képernyőn kikereste a fedélzeten található boltok listáját. Szerencsére, a rendeléseket robotok intézték, így napi huszonnégy órán át folyt a kiszállítás is.

Másnap reggel kiderült, hogy a démonnak sejtelve sincs a női divatról. Legalábbis Nadia szerint. Amikor a lány álmosan, kócosan felbukkant a nappaliban, Azaniel büszkén mutatott a jókora csomagkupacra.

– Tessék, a ruháid!

– Hogy? – pislogott egy sort a lány. – Ja, majd később. Most valami ébresztőkockára vágyom inkább.

A démon vállat vont.

– Oké, rendeld meg a szobaszervizt! A vendégem vagy.

– Tudom – felelte Nadia egyszerűen.

Azaniel hápogott egy kicsit, majd inkább csak legyintett. A lány sokáig, összehúzott szemöldökkel válogatott az optikai lapon felbukkanó kékes fényű menüből. Ujját a kiválasztott tételre téve a baloldali kívánságlistára mozdított vagy harminc tételt. A démon nem állta meg szó nélkül:

– Ennyire nem lehetsz éhes! Tíz ember nem eszik ennyit!

– Nem rendelem meg mindet, most csupán kiválasztom, ami esetleg szóba jöhet, aztán majd szűkítem a kört.

Azaniel fancsali képet vágott.

– Tévedtem, mégsem olyan, mint Sarisha – szúrta a fogai között.

– Mint ki? Kiről beszélsz? – kapta fel a lány a fejét.

– Semmi, semmi!

– Remélem, nem engem hasonlítatsz össze a volt nőiddel!

A démon álla leesett. Nem elég, hogy Nadia túlságosan is éles hallással rendelkezik, még a hatodik érzeke vagy ha úgy tetszik, a női megérzése is olyan, mint egy jószimatú vadászkutya.

Rövid dallam trillázott fel. Azaniel kelleetlenül feltápáskodott és az ajtóhoz lépett. A folyosón feszes tartásban idősebb, egyenruhás férfi ácsorgott, mögötte egy legénységi formaruhába bújt pohos fickó toporgott. A démon csodálkozva nézett a duóra.

– Maguk nem a szokásos szobaszerviz...

– Nem, Mr. Fogg – mosolyodott el halványan az öszülő halántékú férfi. – Jacob Montier vagyok, a *Starhopper* kapitánya.

– Értem. Nos, mit tehetek magáért?

– Esetleg bemehetnénk? Nem szeretném a folyosón állva megvitatni ezt a kényes ügyet.

Azaniel félreállt, és csupán a karjával jelezte a látogatóinak, hogy lépjenek beljebb. Még be sem csukódott az ajtó mögöttük, a démon már érezte, hogy baj lesz. A kapitány pocakos kísérője elkerekedett szemmel bámult Nadiára, és a lány is sápadtan meredt a fickóra.

A démon visszahuppant a fotelbe, de csak az egyiküket kínálta helyyel:

– Talán foglaljon helyet, kapitány!

Az idősebb parancsnok úgy ült le a kanapé szélére, mint aki arra készül, hogy rögtön fel is ugrik.

– Igazán sajnálom, hogy ilyesmivel zavarom, de attól tartunk, hogy van egy potyautas a fedélzeten. A regiszterből kiderült, hogy az illető hölgy hamis személyazonossággal váltott jegyet, és ennél fogva kötelességem, hogy eljárást, nyomozást kezdeményezzek az ügyben.

A biztonsági felvételek alapján, az illető hölgy jelenleg is az ön kabinjában tartózkodik – pillantott a kapitány Nadiára.

– Igen, ő az! – kotyogta közbe a pohos legénységi tag.

– Fedélzetmester, magát nem kérdeztem! – torkolta le a főnöke az idegesen izzadó fickót.

– Várjon egy cseppet! – emelte fel a kezét a démon. – Maga a menyasszonyomat gyanúsítja hamis személyazonossággal?

Az őszes férfi zavartan babrált egy kicsit a térdén pihenő kerek sapkájával.

– Nézze, Mr. Fogg! A hölgy Ewia Green néven szállt fel a hajóra... – szabadkozott Montier és Nadiához fordult. – Nagyon sajnálom, de hivatalból kénytelen vagyok elkérni az azonosító és a beszállókártyáját.

A lány dermedten, mézsfehér arccal ült az asztal mellett. Azaniel egy pillanatra behunyta a szemét, majd kurtán felnevetett és Nadiára pillantott.

– Látod, drágám! Én mondtam, hogy butaságot csináltál.

– Mi... – kezdett bele Nadia, de a démon leintette:

– Inkább én, ha nem haragszol. Kapitány – nézett az idősödő férfira –, tartozom magának egy vallomással. A hölgy Nadia West és a menyasszonyom. A tudtom nélkül, álnéven jegyet szerzett a maga hajójára, és úgy próbált meglepetést szerezni nekem, hogy váratlanul elélem toppan. Kérem, bocsásson meg nekünk, hogy nem jeleztük hamarabb a dolgot.

– Értem, de miért csak négy nap után fedte fel magát a vőlegénye előtt? – vont a össze Montier gyanakodva a szemöldökét.

Nadia tátogott, a fejét rázta.

– Én, csak...

– Hadd válaszoljak erre is én! – szólt közbe Azaniel. – Az első estén kissé felöntöttem a garatra, és úgy vélem, maga is hallott arról a kis fiaskóról az ismerkedési est után. Mármint én és ugye Mrs. Harrow...

– Á, igen! – csillant fel a kapitány szeme, majd somolyogva hozzátette: – Nem, sajnos nem tudom, miről beszél.

– Köszönöm, Mr. Montier – hajolt meg ültében a démon. – Hogy tovább folytassam, Nadia azon az estén szerette volna felfedni, hogy ő is a hajón van, ám meglátott engem és Mrs. Harrow-t a bálteremben. Ahelyett, hogy jelenetet csinált volna, fájdalomában inkább eltűnt.

– West kisasszony, ez igaz?

– Igen, igaz – rebegette nagyot nyelve a lány. – A harmadosztályon húztam meg magam szégyenemben...

– Nem hisz nekem? – hajolt előbbre a démon. Bár a mozdulat nem volt kifejezetten fenyegető, Montier mégis meghökölt.

– Nem, azaz dehogynem, Mr. Fogg. Csupán szeretnék tisztán látni.

– Ezt el is várom magától, kapitány, elvégre minden utas a maga felelőssége. Mindenesetre, hadd szögezzem le, hogy ezzel a kis félreértéssel kapcsolatos minden költséget megtéríték. Természetesen beleértve a maga személyes fáradozását, és az ügy kezelésében demonstrált diszkrécióját is.

– Kapitány, a pasas hazudik, mint a vízfolyás! – szólalt meg a háttérben toporgó fedélzetmester. – Én...

– Hallgasson, Wilkins! – sziszegte hátra a válla felett Montier, majd sietve felkelt. Gyilkos pillantással a beosztottja torkára forrasztotta a szót, majd biccentett a vendéglátójának. – Köszönöm a türelmét, Mr. Fogg!

– Szóra sem érdemes – mosolygott hideg udvariassággal a démon.

Azonban, amint az ajtó halk szisszenéssel a helyére csúszott, Azaniel bosszúsan a lány felé perdült.

– Mi a jó fene volt ez?

Nadia bizonytalanul megvonta a vállát.

– Elmondtam volna, de még nem volt rá időm. Köszönöm, hogy kihúztál a lekvárból!

– Még szép! Elvégre társak vagyunk, nem? De most halljuk a sztorit, különben mérges leszek! Ja, és ha már itt tarunk, ejtethetnél pár szót erről a kütyüről is!

A lány pár mondatban összefoglalta a történetet kezdve azzal, hogy miként jutott hozzá az eszköz. A démon figyelmesen hallgatta, majd, amikor Nadia befejezte, intett:

– Oké, rászolgáltál a reggelire. Sőt, én is megéheztem, kérj nekem is! Ugyanaz jó lesz, mint neked.

– Nem vagyok a szolgád! – dohogta a lány, de az ujjai már az optikai lapon zongoráztak.

Amíg az ételre vártak, Nadia kibontogatta a ruhákat tartalmazó csomagocskákat, és a kanapén hamarosan jókora kupac púposodott.

– Ez igazán kedves volt tőled, de mit fogok felvenni? – fordult bosszúsan a lány a démonhoz.

– Hogyhogy? – csodálkozott a férfi.

Nadia találmásra felemelt egy áttetsző, rövid zsinórra emlékeztető valamit.

– Szerinted, én felveszem ezt?

– Biztosan! Miért, mi az?

– Ez kérlek, a csomagolás szerint egy alsónemű.

- Csak akad valami más is...
- Hogyne, például ez – kapott fel egy gyöngyházfényben ragyogó egyberuhát.
- Miért, mi a baj vele?
- Fordulj el!

Azaniel értetlenül teljesítette a kérést, majd, amikor visszafordulhatott, nagyot nyelt. A ruha leheletvékony, de rugalmas anyaga olyan passzosan idomult a lány testéhez, mintha csak a bőre lenne.

- Nekem tetszik – vigyorodott el a démon.
- Nekem viszont nem! – csattant fel a lány.
- Bolond vagy? Miért rejtegeted azt, amit inkább mutogatni kéne?
- Mert én akarom eldönteni, hogy kinek mutogatom! Semmi kedvem egész nap bokáig gázolni a pasik csorgó nyálában!
- De rossz véleménnyel vagy a férfiakról...
- Megvan rá a jó okom, de te ezt úgysem értenéd.

Az ajtócsengő dallama szakította félbe az éppen csak nekihevülő vitát: megérkezett a reggeli.

A robotpincér az asztalra manőverezte a megpakolt tálcákat, majd sietve távozott. Pókhálóvékony ruha ide vagy oda, Nadia azonnal rávetette magát az ételre, és két korty kávé között vetette csak oda Azanielnek:

- Evés után kérem a számlakódodat, hogy rendelhessek magamnak normális cuccokat!

Azaniel a kérésnek semmiképpen sem nevezhető parancs hallatán színpadiasan felsóhajtott, de közben azt kívánta, bárcsak ne tetszene neki annyira a lány. Már előre sajnálta, hogy előbb-utóbb őt is meg kell majd ölnie.

***

Második rész

Derris kényelmesen elhelyezkedett az ülésben, de árgus szemmel figyelte a műszerfalat. A békésen lebegő járművet a két hatalmas wawa fa leboruló lombjai elrejtették az esetleges kíváncsi tekintetek elől. Igaz, az erdő felett amúgy sem volt jóformán semmi forgalom. A dzsungel lakói cserregő, huhukoló hangok áradatával, háborítatlanul éltek a fák között. Kal'nor fővárosa, Limae közel hatórányi repülésre esett, és a bolygó e részén nem rontották el a vadon szépségét sem lakótelepek, sem nyüzsgő kereskedelmi központok, de még a turisták is elkerülték ezt a helyet.

Kivéve azt a két embert, akikre várt. A sien'ha férfi beletúrt hosszú, sötétvörös sörényébe és enyhe aggodalom fogta el.

A bérnyilkos előző este gondosan elmagyarázta a Graydon házaspárnak, hogy merre találják a régen elfeledett, ősi kristálybányát. A Simon nevű férfi mohón csillogó szemmel hallgatta végig a titokzatos kincsesbányáról szóló történetet, ám feltámadt benne a gyanakvás.

– Miért mondja ezt el nekünk? Ha ez igaz, már minden turista ott nyüzsögne ásóval, lézerfúróval felfegyverkezve.

– A kormány nem akarja, hogy a látogatók tudomást szerezzenek róla, ezért a bányát hivatalosan kimerültnek nyilvánították. De biztosíthatom róla, hogy csupán pár lépést kell megtenni a bejáratától, és máris talál pár jill kristályt.

– Aha, és akkor maga miért nincs ott? Miért nem bányászodik, ahelyett, hogy itt sugdos a fülünkbe?

Derris vállat vont.

– A mi számunkra már értéktelen a jill. Amióta áttértünk a sokkal olcsóbb szintetikus kristályokra, nem éri meg bányászni. Viszont, a szépsége továbbra sem megvetendő, igaz? – villantotta fel a sien'ha az ujján fénylő, aranysárga köves gyűrűt.

– Talán maga is velünk tarthatna. Tudja, arra az esetre, ha eltévednénk, vagy ilyesmi – kotyogott közbe a feleség.

A sien'ha megrázta a fejét.

– Mennék, de még ma este vissza kell térnem a szigetvilágba. Sajnos, halaszthatatlan üzleti ügy...

– Keresünk más vezetőt – legyintett bosszúsan a férfi.

– Nem javaslom – villant fel kissé bosszúsan Derris vörös szeme. – Vallási és történelmi szempontból a jill kristály még mindig jelentős szerepet játszik az életünkben. Ha véletlenül pont egy Iddar-hívőt fognak ki, garantáltan fellármázza a cimboráit és kellemetlen kérdésekre számíthatnak a bányahatóságtól.

– Aha, és persze magát nem érdekli a vallási hókuszpókusz.

– Ugyan! – nevetett fel kurtán a sien'ha. – Ez csupán görcsös ragaszkodás a múlthoz. Haladni kell a korrallal, különben rettenetesen lemaradunk, igaz-e?

– Oké, és mennyit kér ezért az információért? – dünnyögte a köpcös, izzadó ember.

Megegyeztek, a házaspár megkapta a koordinátákat.

A rejtőzködő sikló konzolján kék fény villant, majd halk csippanás jelezte: a Graydon házaspár bérelt járműve közeledik. Derris pár gombnyomással meggyőződött róla, hogy tényleg csupán a két ember ül a járműben. Remélte, hogy nem szereztek valakit a helyi idegenvezetők közül, mert akkor le kellene fűjnia az akciót. Iddar, a Világteremtő első törvénye szent és sérthetetlen tabuként égett bele a bérgyilkos agyába: *Egy sien'ha sem okozhat semmilyen kárt a fajtársának!* Igaz, ezt Iddar második törvénye részlegesen felülbírált: *Aki a sien'ha vagy Iddar ellen fordul, annak bűnhődnie kell!*

Akárhogy is, ha a turisták idegenvezetővel jönnek, az mindenképpen megbonyolította volna a helyzetet. Szerencsére nem így történt.

A kékesszürke, karcsú légikocsi Derristől alig ötvenméternyire suhant el. A bérgyilkos fegyverszerű tárgyat kapott elő, megcélozta a földi házaspár tovaúzó járművét. A láthatatlan, szerves anyagon könnyedén áthatoló sugárzás utolérte a siklót.

A könnyű, antigravitációs jármű hánykolódni kezdett, majd orrát a föld felé fordította, és sívító motorokkal lezuhant. A távoli fák koronái felett csupán pár másodpercre ugyan, de felvillantak a robbanás fényei.

Derris ujjai visszatértek a konzolhoz, majd megnyugodva bólintott. A bio-szenzorok nem találtak emberi életjeleket.

Bevégeztetett.

– Ti sem fogjátok többet meggyalázni Iddar templomát! – morogta a bérgyilkos.

Na, igen, a Világteremtő törvényei egyértelműek.

A sien'ha beindította a hajtóműveket. Óvatosan lekormányozta a járművét a vaskos, megcsavarodott fatörzsek közé, majd viszonylag kényelmes tempóban elindult vissza Limae-ba.

Félúton járhatott, amikor hívása érkezett. Megadta a titkosított csatorna kódját, majd meglepetten a kivetítőn felbukkanó arcra meredt. Azonnal ráismert Haenre, Iddar főpapjára.

– Nahát! Micsoda meglepetés, hogy személyesen lépsz velem kapcsolatba. Örömmel jelenthetem, hogy a munka elvégezve...

– Nem ezért hívtalak – vágott Derris szavába a főpap. – Új, sürgős megbízatásom lenne a számodra. A holnaputáni földi járattal érkezik két utas: egy férfi és egy fiatal nő.

– Még meg sem érkeztek, máris...

– Ne szólj közbe, csak figyelj! – csattant fel dühösen Haen. – James Fogg és Nadia West!

A bérgyilkos figyelmesen szemlélte a képernyőn megjelenő adatokat.

– Hm! Kép nincs?

– Sajnos nem sikerült szereznünk, de a leírás talán elég lesz, hogy felismerd őket.

– Semmi gond, megoldom. Estére már nem lesznek életben.

– Nem, ne öld meg őket! Még nem! Csak kövesd őket, figyeld minden mozdulatukat és jelentsd, ha bármi szokatlant tapasztalsz! Holnap reggel látogass meg, mert lenne néhány dolog, amit személyesen szeretnék veled megvitatni.

– Rendben, meglesz, Haen.

A kommunikáció megszakadt. Derris értetlenül pislogott a deaktiválódott kivetítőre, majd vállat vont.

„A munka az munka! Iddar szolgálatában nem kérdezőnk, csak cselekszünk!” – gondolta, azzal nagyobb sebességre kapcsolta.

Az ikernapok majd' tízórányi időtartamra elbúcsúztak Limae karcsú toronyházaitól, csupán a horizonton fénylő halványlila csík emlékeztett még a nappalra. A főváros magas épületei között egyre gyérült a forgalom, a repülő és kerek járművek leginkább csak a kíváncsi, izgatott turistákat fuvarozták a pár éjjel-nappal nyitva tartó szórakoztatócentrumok valamelyikébe. A sien'ha faj egyedei nem kedvelték a sötétséget, és csak azok dolgoztak éjjel, akiknek feltétlenül szükséges volt.

A bérgyilkos hagyta, hogy az automatika vezesse a siklót, így volt ideje elmerülni a gondolataiban. Tűnődött egy sort a következő feladatán, de egyelőre félretette az azzal kapcsolatos vegyes érzéseit.

A jármű finom döccenéssel landolt a lakása jókora teraszán.

Derris kikászálódott a vezetőülésből, majd a teraszt a lakástól elválasztó üvegfalhoz lépett. Az átlátszó lap egy része engedelmesen félrehúzódtott előtte. A mozgást érzékelő rejtett világítás bekapcsolt, vörös fénnel borítva be a jókora szobát. A sien'ha letelepedett a fotelbe, és félíg fekvő helyzetbe igazította az ülőalkalmatosságot. A mennyezetről

aláereszkedő érintőképernyőn megrendelte a vacsoráját, majd némi habozás után aktiválta a kommunikátort. A hívásjel alig villant párat, fiatal sien'ha nő jelent meg a képernyőn.

– Derris, aggódtam érted. Egész nap nem hívtál! – csendült fel a nő enyhén korholó hangja.

– Sajnálom, D'iata. Fontos megbeszéléseim voltak.

– Persze, semmi baj. Átjössz? Vagy én menjek?

A bérgyilkos elmosolyodott.

– Nagyon megharagszol, ha csak holnap délután találkozánk? Elfáradtam ma. Holnap reggel lesz egy találkozóm, de utána napszálltáig a tiéd vagyok.

– Nem tudod, mit hagysz ki... – D'iata mosolyára Derris sörénye önkéntelenül felborzolódott.

– Ne csábítgass!

– Miért ne? – kérdezte huncutul a nő. – Iddar törvénye megengedi, sőt, ha úgy vesszük, parancsba adja...

Az istenség nevének említésére automatikusan felidéződtek Derrisben a harmadik törvény szavai: *„Aki bennem hisz, annak mindent szabad, hacsak nem ütközik az első vagy a második törvénybe.”*

– Úgy? Nos, lássuk, mit hagyok ki? – kérdezte az izgalomtól rekedten a bérgyilkos.

D'iata megfordult, távolabb lépett a kamerától, majd szándékos lassúsággal levette égkék felsőjét. A karcsú derék és az enyhén olajosan csillanó barna bőr láttán Derris felmordult.

– Hé, így nem látlak jól! Talán, ha megfordulnál...

– Legyen, ahogy Iddar akarja – rázta meg a vállára hulló élénkpiros sörényét a nő, és szembefordult a kamerával. A kebleit elrejtő tenyerét azonban nem vette el. A bérgyilkos csalódottan felhörrent.

– Ennyi?

– A többit majd személyesen.

Derris kirúgta maga alól a fotelt.

– Megyek! Már ott is vagyok!

Fél perc múlva a teraszon pihenő sikló hajtóművei felsüvöltöttek, és a sárgászöld jármű eszeveszett tempóban száguldott tova.

***

Derris jókedvűen szemlélte az alatta elsuhanó tájat. D'iatának igaza volt, bolondság lett volna kihagyni a vele töltött estét.

Limae tornyai már messze elmaradtak mögötte, az enyhén dombos vidék wawa ligetekkel, zöldessárga mezőkkel üdvözölte az arra járókat. Derris a tanulmányaiból emlékezett, hogy alig háromszáz éve ezen a környéken termőföldek, édesvízi algatelepek kerültek el, egészen a láthatáron magasodó Gala hegységig.

Akkoriban a sien'ha faj még éppen csak elkezdte tanulmányozni a maghasadást, az első úrhajósuk eljutott a bolygó orbitális pályájáig. A Kal'nor túlnépesedett, a természeti kincsek és erőforrások a végletekig kimerültek. Aztán megjelent Iddar. Pontosabban, Iddar mindig is létezett, egyike volt a kisebb istenségeknek, de csupán maroknyi követője akadt. A történelmi időszámítás szerint a hatszázhatos ciklus hatodik napjának éjjelén ismeretlen oknál fogva a bolygó teljes számítógéphálózata leállt. Órákon keresztül semmiféle elektromos eszköz nem működött, és a világméretű esemény hatalmas káoszt okozott. Ám ahogy a jelenség elkezdődött, ugyanolyan hamar véget is ért. A mérnökök, tudósok nem találtak rá semmiféle magyarázatot. Arra pedig, hogy miként törölődhetett minden információ az összes tárhelyről, végképp nem. Akkor is csak a sörényüket rázták, amikor az ismert információ helyett idegen adatok garmadát találtak a memóriabankokban. Az új fájlok meglehetősen megdöbbentőek, még sosem látott reaktorok, járművek, gyártósorok tervrajzait tartalmazták, de akadt közöttük olyan leírás is, ami a mezőgazdaságot alapjaiban megváltoztatta. Ami azonban elrémítette az akkori vezetőket, hogy minden adat Iddar nevével volt fémjelvezve. A Világteremtő három fő törvénye mindenhol felbukkant.

Eleinte csak óvatosan tették próbára az új technikai vívmányokat, ám hamarosan a sien'ha ráébredt: akárki is tette, de megmentette a fajukat a lassan, de biztosan bekövetkező pusztulástól. Az új eszközökkel, gépekkel képesekké váltak szinte a semmiből energiát termelni, a felszín alatt kialakított ökoszisztéma pedig akár kétszer annyi sien'hát is elláthatott élelemmel. Az amúgy is elavult gyártelepeket, kimerült, elhagyatott külszíni bányákat a vadon lassan visszakövetelte magának. Száz évvel a Világteremtő felbukkanása után már nyoma sem maradt a sien'ha egykori pusztító tevékenységének. Iddar papjai is egyre nagyobb hatalomra tettek szert. A többi istenség hívei először csak morogtak, majd nyíltan lázadni kezdtek. A bolygó egymást váltó kormányai igyekeztek kivonni magukat a vallási háborúból, ám alig ötven ciklussal később már gyakorlatilag minden sien'ha Iddar nevével az ajkán kelt és feküdt. Aki ellenkezett, makacskodott, az hamar a templomok áldozati oltárán találta magát. Végül a politikusok is belátták, hogy jobb, ha elfogadják Iddar